

røgtet sit Hverv end denne. Jeg kunde have ønsket, at han havde lyttet til en saadan Røst frem for at lytte til andre Røster, hvilket resulterede i, at vi fik nedsat en saa ensidig Kommission som den, vi fik. Thi det var slet ikke den Kommission, vi havde ventet, og som var Forudsætningen for den Bevilling, der blev given i dette Øjemed paa Finansloven for 1909 — 10. Paa dette Finanslovsforslag var der opført en Bevilling paa 4,000 Kr. til en saadan Kommission. Man forhandlede i Finansudvalget om denne Kommissions Sammensætning, og Kultusministeriets Ordfører, den nuværende fungerende Formand, gjorde Rede for, hvorledes man var endes om, at denne Kommission skulde sammensættes. Den skulde bestaa af 15 Medlemmer med en Amtmand eller en Mand i lignende Stilling som Leder. Der skulde være 3 Repræsentanter for forskellige Lærerforeninger, Danmarks Lærerforening, Købstadlærerforeningen, Dansk Skoleforening, og endvidere skulde Ministeren udnævne 2 Lærere, en fra By og en fra Land, det vil sige i alt 5 Lærere, $\frac{1}{3}$ af Kommissionens Medlemmer. Fremdeles skulde saa Ministeriets Konsulent i Skolesager have Sæde i Kommissionen, en gejstlig Mand og 6 Repræsentanter for Forældremyndigheden og de kommunale Myndigheder, og hvis man ønskede Skoletilsynet i København taget med ind under Kommissionens Overvejelser, skulde der være et Medlem for København. Det var i alt 15.

Kommissionen blev ikke nedsat under den daværende Kultusminister, Enevold Sørensen. Han gjorde kun Skridt til at faa den nedsat, men inden han fik det gjort, gik Ministeriet af, og vi fik det radikale Ministerium med Provst Nielsen som Kultusminister. Han udvidede Medlems-tallet fra 15 til 23, altsaa — kunde jeg vel sige — paa Trods af de Bestemmelser, man i den foregaaende Rigsdagssamling havde taget i Finansudvalget ved Forhandling med Ministeren, og som vare godkendte derved, at Forslaget var fremsat her i Salen og ikke havde mødt nogen som helst Modsigelse; man vedtog denne Bevilling, som i Virkeligheden var knyttet til dette Grundlag. Jeg skulde ikke gaa i Rette med den radikale Minister, hvis han ikke samtidig saa væsentligt havde forandret Sammensætningen af Kommissionen og til Skade for Sagen og sikkert til Skade for Lærerne, maaske mere end for alle andre, havde sammensat Kommissionen saa ensidig, at der blandt de 23 Medlem-

mer, hvoraf det ene, den nuværende højtærede Kultusminister, senere udgik, var ikke mindre end 13 Lærere og i det hele taget for Resten et Utal af Embedsmænd. Det ærede Medlem fra Bjerre (Jørgen Jensen) har Ret, naar han ironiserer over, at man kun havde Plads til 2 Lægsmænd fra By og 2 fra Land, og de 2 af disse sad endda paa Foranledning af Indstillinger fra Købstadkommunalforeningen og de samvirkende Sogneraadsforeninger, saa der blev i Virkeligheden kun 1 virkelig Lægsmandsrepræsentant for Byerne og 1 for Landet, nemlig Købmand Anders Larsen, Holbæk, og Gaardejer Lars Belling fra Vaalse. De have selvfølgelig gjort, hvad de kunde for at hævde deres Forældresynspunkter, derom tvivler jeg ikke, men de vare for faa til at øve nogen egentlig Indflydelse.

Naar derfor det Forslag, som ligger til Grund for det Lovforslag, vi forhandle om i disse Dage, blev saa lidet tilfredsstillende, er det i Virkeligheden denne overordentlig ensidige Sammensætning af Kommissionen, der bærer Skylden derfor. Provst Paludan-Müller havde Ret, naar han sagde, at et stort Tal af Præster eller en Samling af Præster var i Stand til at ødelægge en ren kirkelig Sag. Men en Samling af Lærere vil ogsaa være i Stand til og have Forudsætninger for at ødelægge en ren Skolesag. Det gælder overhovedet paa alle Omraader. Vi ere her i Landet i alt for høj Grad tilbøjelige til at forveksle Fagkundskab med Sagkundskab, at sætte Fagkundskab i Stedet for Sagkundskab. Fagkundskaben er ifølge sin Natur ensidig, det kan ikke være andet. Sagkundskaben skulde være alsidig; men det er Fagkundskaben ikke som Fagkundskab. En hel anden Ting er, at den fagkyndige ogsaa kan være udmærket sagkyndig. Det finder ogsaa Sted, men ikke i Almindelighed. Jeg gad vidst, hvorledes det vilde se ud, dersom Præsterne alene skulde ordne vore kirkelige Forhold her i Landet. De bleve sikkert utaaalelige; vi fik tomme Kirker og kom til at træde ud af Kirken. Og skulde vi lade Lægerne ordne vore sanitære Forhold, og hvad dertil hører, vilde det sikkert ikke blive til at være her i Landet for Forsigtighedsregler mod Sygdomme; vi kom til at bo i Glashuse allesammen med Adgang til Luften gennem steriliseret Vat eller lignende. De vilde finde paa saa meget, at der ikke var til at være her. Paa lignende Maade, om ikke i samme Grad, er det gaaet med denne Kommissions Arbejde. Jeg indrømmer, at der er virkelig